

POSTANOWIENIE

Dnia 24 lutego 2005 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Mirosława Wysocka (przewodniczący)

SSN Marek Sychowicz

SSA Dariusz Zawistowski (sprawozdawca)

w sprawie ze skargi J. S. o wznowienie postępowania w sprawie I C (...) Sądu Okręgowego w K. z powództwa J. S.

przeciwko Miejskiemu Przedsiębiorstwu Komunikacyjnemu w K. i Ubezpieczeniowemu Funduszowi Gwarancyjnemu w W.

o zapłatę,

po rozpoznaniu w Izbie Cywilnej na posiedzeniu niejawnym w dniu 24 lutego 2005 r.,

zażalenia powoda na postanowienie Sądu Apelacyjnego z dnia 4 października 2004 r.,

sygn. akt I ACz (...),

1. oddała zażalenie

2. oddała wniosek pełnomocnika z urzędu powoda adwokata A. Ż. o przyznanie kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej powodowi w postępowaniu zażaleniowym przed Sądem Najwyższym.

Uzasadnienie

Zaskarżonym postanowieniem Sąd Apelacyjny odrzucił kasację powoda od postanowienia tego Sądu z dnia 1 kwietnia 2004 r., którym oddalono zażalenie powoda na postanowienie Sądu Okręgowego w K. w przedmiocie odrzucenia skargi powoda o wznowienie postępowania w sprawie I C (...).

Sąd Apelacyjny przyjął, że zaskarżone postanowienie z dnia 1 kwietnia 2004 r. nie należy do kategorii orzeczeń wymienionych w art. 392 k.p.c., co do których istnieje

możliwość zaskarżenia ich kasacją. Dlatego też kasacja jako niedopuszczalna podlegała odrzuceniu.

W zażaleniu na postanowienie Sądu Apelacyjnego odrzucające kasację powód wniósł o jego uchylenie zarzucając, że jest ono „nieuzasadnione”.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Powołany przez Sąd Apelacyjny art. 392 k.p.c. w brzmieniu obowiązującym przed dniem 6 lutego 2005 r., który miał zastosowanie w sprawie, a którego odpowiednikiem jest obecnie art. 398¹ § 1 k.p.c., przewidywał dopuszczalność kasacji jedynie od tego rodzaju orzeczeń Sądu drugiej instancji, które w tym przepisie zostały wprost wymienione. Nie należy do nich postanowienie oddalające zażalenie na postanowienie Sądu pierwszej instancji o odrzuceniu skargi o wznowienie postępowania. Zasadnie Sąd Apelacyjny ocenił zatem, że kasacja wniesiona na postanowienie tego Sądu z dnia 1 kwietnia 2004 r. była niedopuszczalna i podlegała odrzuceniu w oparciu o dotychczasowe brzmienie art. 393⁵ k.p.c. Wymaga podkreślenia, że odwoływanie się przez skarżącego do cytowanego w uzasadnieniu zażalenia stanowiska o dopuszczalności kasacji nie uwzględnia faktu, że zostało ono wyrażone na tle innego brzmienia art. 392 k.p.c., którego treść została zmieniona ustawą z dnia 24 maja 2000 r. o zmianie ustawy - Kodeks postępowania cywilnego, ustawy o zastawie rejestrowym i rejestrze zastawów, ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych oraz ustawy o komornikach sądowych i egzekucji (Dz. U. Nr 48, poz. 554). Wcześniej przepis ten przewidywał dopuszczalność kasacji od wyroków i postanowień wydanych przez Sąd drugiej instancji i kończących postępowanie w sprawie, co istotnie różniło go od treści przepisu mającego zastosowanie obecnie.

W tej sytuacji sam fakt wniesienia zażalenia, w którym skarżący ograniczył się praktycznie do stwierdzenia, że zaskarżone postanowienie jest „nieuzasadnione” i które to zażalenie nie mogło odnieść skutku wobec oczywistego brzmienia art. 392 k.p.c., nie uzasadniał wniosku pełnomocnika z urzędu powoda o przyznanie mu kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej w postępowaniu zażaleniowym i wniosek ten należało oddalić.

Sąd Najwyższy w wielu orzeczeniach wyrażał już wcześniej pogląd, że pomoc prawna świadczona z urzędu powinna być udzielana zgodnie z wymaganiami stawianymi profesjonalście i tylko przy zachowaniu tego warunku uzasadnia przyznanie pełnomocnikowi z urzędu kosztów nieopłaconej pomocy prawnej na podstawie § 21 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 12 grudnia 1997 r. w sprawie opłat za

czynności adwokackie oraz opłat za czynności radców prawnych (Dz. U. Nr 154, poz. 1013; zm. Dz. U. Z 1998 r. Nr 159, poz. 1049), przy czym obecnie odpowiednią regulację zawiera § 19 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz. U. Nr 163, poz. 1348). Przykładowo wskazać można postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 18 marca 1999 r., I CKN 1946/97, OSNC 1999, nr 10, poz. 178 i z dnia 12 lutego 1999 r. II CKN 341/98, OSNC 1999, nr 6 poz. 123. Treść zażalenia złożonego w rozpoznawanej sprawie nie pozwala zaś przyjąć, że jego wniesienie miało charakter działania profesjonalnego związanego z udzieleniem stronie pomocy prawnej.

Z przyczyn wyżej wskazanych zawarty w zażaleniu wniosek o przyznanie kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu nie zasługiwał na uwzględnienie, zaś zażalenie jako pozbawione uzasadnionych podstaw podlegało oddaleniu w oparciu o treść art. 394¹ §3 i 398¹⁴ k.p.c.